

(În) loc de cronică la (În)locuit

Festivalul Meridian s-a redeschis către arta interdisciplinară, după o perioadă de „abstinență”. Acum câțiva ani „preziceam” că oricât ai încerca să eviți fenomenul contemporan al hibridizării artistice, până la urmă tot te întâlnești cu el și în timp, te va convinge, te va marca, te va transforma într-un călător / căutător din spațiul comun al tuturor manifestărilor creatoare.

Ultima seară a festivalului a propus un astfel de eveniment hibrid despre care nu știai dacă e un spectacol de teatru-dans cu muzică sau un concert cu acțiuni scenice. Și era bine că nu „știai” pentru că aveai mereu posibilitatea să îți „schimbi privirea” asupra a ceea ce vedeai-auzeai, să îți muți „centrul de greutate” al atenției. Cu titlul *(În)locuit - Muzică nouă și obiecte în mișcare*, spectacolul-concert al ansamblului SONOMANIA a fost regizat cu imaginație ludică de către **Smaranda Găbudeanu** – o artistă extrem de talentată, inteligentă, ce combină rigurozitatea serioasă cu umorul. Vorbim clar de un spectacol și nu despre un performance, pentru că toate detaliile vizuale și de mișcare

rolurile lor, deschiși către noi experiențe. O nouă „achiziție” excelentă a ansamblului este **violonistul Mircea Grigore Lazăr** ce s-a remarcat prin dezinvoltură atât instrumentală (mai ales în „războinica” lucrare *Crescendo* pentru vioară solo a lui **Mihai Măniceanu**) cât și prin cea actoricească.

Ei au fost însoțiți, învăluți, înconjurați în permanență de doi **performeri-dansatori – Ana Costea și Răzvan Mihai Rotaru** care au pus în mișcare situațiile pe care Smaranda Găbudeanu le-a imaginat pentru fiecare piesă muzicală (de la creaturi foșnitoare îmbrăcate în folie de aluminiu, la păianjeni uriași sau viermi luminoși). Remarcabil a fost dansul lui Răzvan Mihai Rotaru cu o mască de pasăre de pradă, un dans „orb” spun eu care știam din proprie experiență că prin masca aceea nu prea vezi nimic.

Un alt moment memorabil a fost cel în care Mihai Pintenaru – deja obișnuit cu propuneri performative îndrăznețe – a interpretat superba lucrare *Meander* a **Diane Rotaru**, pășind pe o pânză uriașă ce era „vălurită” cu ajutorul aerului de colegii săi, fiind apoi extras în nemișcare, într-o încremenire de statuie.

Dau aceste detalii, nu pentru că m-aș duce la teatru ca să le povestesc celorlalți cum a fost, precum copiii, ci pentru a oferi o imagine, pentru cei care cunosc contextul festivalului Meridian și îi cunosc pe interpreți, a muncii investite în acest proiect și a curajului de a încerca și propune lucruri noi.

Smaranda îmi spunea înainte de spectacol: „cred că i-am cam deranjat pe toți”. Și eu i-am zis: „foarte bine ai făcut”. Chiar dacă ar fi fost așa, era bine, pentru că rezultatul a arătat că a meritat efortul. Dar, sunt convinsă că nu a fost vorba de deranj ci de plăcere a lucrului împreună într-o extindere a posibilităților de exprimare, pe care regizoarea a știut să le trezească și să le utilizeze cu umor.

Umor a fost din plin în jocul de păpuși confecționate din tuburi pliabile ce a însoțit piesa cu o curgere placută, sensibilă, intitulată *Behind the Sun* a **Diane Gheorghiu** iar climaxul serii a fost reprezentat de *Cage Music* pentru ansamblu a lui **Tudor Feraru**, care a strâns energii ce s-au revărsat puternic în spațiu la granița dintre tragic și comic prin intervențiile verbale ale muzicienilor ce încheiau lucrarea.

Din final am rămas cu imaginea unei umbre uriașe reflectate pe tavanul sălii „Enescu” – cea a unui violoncelist fantomatic, rămas „singur acasă” și cântând *Sonneuntergang Ritual* - o lucrare mai veche de **Alexandru Mihalcea**, revenit de curând printre compozitorii activi.

Mi s-a părut inteligent ales parcursul concertului din interiorul spectacolului, în strânsă legătură cu acțiunile scenice, fapt ce a arătat, din partea regizoarei, o aplecare atentă asupra tuturor componentelor pe care le-a avut la îndemână, de la obiecte la oameni și sunete.

Felicitări Smarandei Găbudeanu, Diane Rotaru pentru că a avut ideea de a lucra cu Smaranda și a „pus în mișcare” acest eveniment cu pasiune și convingere, compozitorilor pentru că au avut relaxarea de a se lăsa integrați într-un spectacol, performerilor-dansatori și membrilor ansamblului *Sonomania* ce își adaugă în repertoriu un proiect repetabil, și, în istoria formației, o experiență de care își vor aminti și care, poate, îi va conduce și mai departe pe acest drum al explorărilor interdisciplinare.

Irinel ANGHEL

foto: Mihai Benea

erau în mod evident bine planificate și repetate, cu atât mai mult cu cât adăpostea (camufla?) un concert cu partituri scrise și deci, repere muzicale fixe sembrate de 7 compozitori (Gabriel Almași, Șerban Marcu, Mihai Măniceanu, Diana Rotaru, Diana Gheorghiu, Tudor Feraru, Alexandru Mihalcea) pe care **Diana Rotaru**, directorul artistic neobosit al ansamblului, le-a propus și programat. Nu voi face o analiză a acestor piese ca într-o cronică muzicală obișnuită, pentru că evenimentul nu a fost unul obișnuit și pentru că Smaranda Găbudeanu a provocat de fapt, o creație colectivă, în care individualitățile s-au combinat pentru a servi întregul, omogenizându-se la nivelul percepției prin puterea conceptului declanșator și ordinator de „fapte” artistice.

Astfel, scena sălii „George Enescu” a Universității Naționale de Muzică București s-a transformat pentru o oră într-un spațiu intim, precum cel al unui apartament, sau al unei case prin care „locuitorii” – muzicieni și dansatori se plimbau, se mutau dintr-un colț în altul, în care spectatorii pătrundeau din culise, pe ușa mică destinată artiștilor. Un spațiu populat cu lămpi mari cu lumină caldă, în care toată lumea purta papuci de casă. M-am bucurat mult să îi regăsesc pe membrii ansamblului *Sonomania* (**Mihai Pintenaru, Valentin Ghita, Bogdan Popa**) atât de prinși de joc, de